

't Herenhoentien

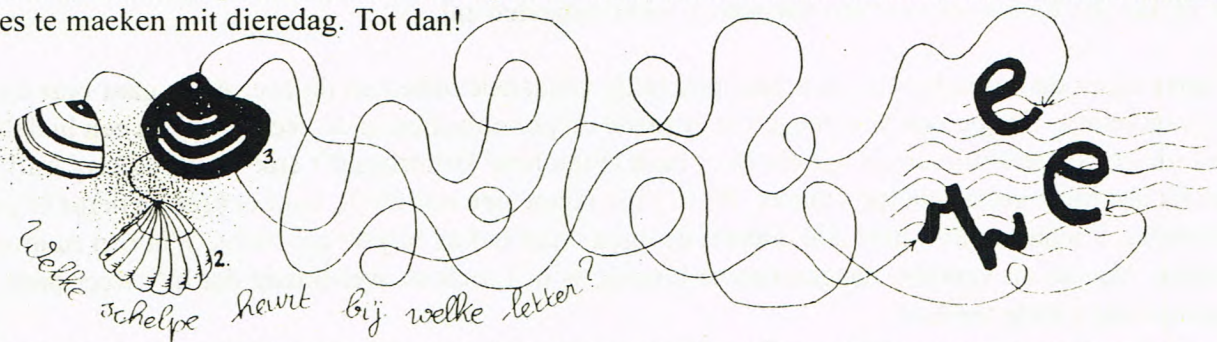
BESTE KIENDER!

Hebben jim ok zoe'n zin an de vekaansie? Now, wi'j in elk geval wel! Wi'j hopen dat jim allegere een prachtige vekaansie hebben zullen, mar daj'm nao de tied ok weer mit een protte nocht an een hiel ni'j schoelejaor beginnen. De kiender die dommiet naor groep vufe gaon, kriegien dit kraantien dan niet meer. Mar van dit veurjaor of kriegien alle kiender van groep vufe en zesse ok een Stellingwarfs kraantien. Dat kraantien hiet *Uut de buse*, en wodt ok deur oons (Saskia en Sietske) maekt.

Dit keer zitten d'r gien inlegvellen bi'j 't *Herenhoentien*. Dat komt omdat we hiel wat eers maekt hebben. Jim hebben vast al dat grote vel pepier zien. Daor kuj' wat van maeken, mar zien jim al watte? Now, aj' et vel op de goeie meniere in mekeer volen, hej' een mooie pette! En aj' now een dik heufd hebben of een dun, et maekt niet uut. Moej' mar kieken, ie kun 'm zo wied maeken aj' willen. Wat vienen jim d'r van?

Midden in et kraantien staot, zoas altied, een verhael over Piepmoes. Piepmoes gaot op vekaansie mit zien buurman, de molle. Ze gaon naor de zee toe en hebben et daor meraokel naor de zin. Van de katten hebben ze vanzels hielendal gien last, want die hopen niet van waeter. Mar as ze weer thuis kommen, dan... Luuster of lees mar gauw!

Aachterop et kraantien staot een mooie kleurplaete. Saskia het allegere verschillende schelpen veur jim uutzocht en tekend die as jim kleuren kunnen. Wi'j hopen dat jim een protte plezier hebben zullen mit 't *Herenhoentien*, en mit de pette vanzels! Et volgende *Herenhoentien* komt vlak nao de zommergekaansie en het alles te maeken mit dieredag. Tot dan!

PIEPMOES EN DE SCHELPE

(Een veurleesverhael van Sietske Bloemhoff)

Op een zommeraovend in juni gaon Piepmoes en zien buurman de molle mit 'n beidend in de tuun zitten. Ze hebben een hiel aende deur de bos kuierd en bin now hatstikke muui en waarm. 'k Heb dust,' zucht Piepmoes, 'ieje dan?' 'Ikke ok,' zegt de molle, 'Ik heb hatstikke dust, ik zol best wel een glassien ranje lussen. Mar nog es wat, Piepmoes,' vragt de molle, 'heb ie ok een tobbegien mit waeter veur mi'j?' 'Een tobbegien mit waeter?' Piepmoes kikt de molle verheerd an. 'Heb ie dan zoe'n verschrikkeliken dust, molle? Krieg ie dan gien piene in de boek aj' dat allegere opdinken zullen?' De molle begint te lachen. 'Ae, nee je, malle Piepmoes daj' binnen,' gniest de molle. 'Dat waeter drink ik niet op, mar daor wol ik mien poties even lekker in doen. Die bin me zo hiete van al dat gesjouw deur de bos. Heb ie daor gien last van?' Now, as Piepmoes eerlik is, vernemt hi'j zien poties ok wel. 'k Weet wat,' bedaenkt de moes. 'Ik neem mitien twie tobbegies mit, dan wil ik dat ok es perberen.'

Even laeter zitten de beide burenen mit de poties in et waeter. Now en dan nemen ze een slokkien ranje en hebben et mar meraokel naor de zin. 'Et liekt wel as hebben wi'j al vekaansie,' vint Piepmoes. 'Dat duurt vanzels ok niet zo lange meer, mit een peer weken is et zo veer. Heb ie al vekaansieplannen, molle?' 'Now nee,' zegt de molle. 'Mar... tsja, aenlik... och nee...,' mompelt de molle. 'Ja, wat now mar, tsja, aenlik en och nee,' aept Piepmoes de molle nao. 'Wat mekeert je, waor hej' et toch over?' Piepmoes kikt de molle ni'jsgierig an. Die molle kan d'r soms zo vremd in ommehaspelen.

'Now, ik zal d'r mit veur de draod kommen,' begint de molle. 'Kiek, as ik zommers hier zo bi'j jow zit, bedaenk ik hoe fijn as dat is. Lekker om je henne kieken en niet in dat donkere huus onder de grond. Ie moe'n me goed begriepen, heur. Ik bin hatstikke wies mit mien huus, mar ik zie ok wel graeg es wat eers. En dan daenk ik wel es...' miemert de molle veerder, 'dan daenk ik wel es...' 'Ja, wát daenk ie dan molle,' vragt Piepmoes onderhaand doodni'jsgierig.

'Now, schrik niet,' zegt de molle dan. 'Mar ik zol zo stommegraeg een keer naor de zee willen. Lekker potienbaaien en in et zaand speulen en naor mooie schelpen zuken. Echt waor, Piepmoes, dat liekt me toch zo prachtig toe. Liekt et jow ok niet hatstikke mooi?' Dan hooft de molle him inienend stille. Hi'j zijt diepe nao te daenken en gaot weer veerder. 'Zollen we niet tegere op vekaansie naor de zee toe kunnen, Piepmoes?' vragt hi'j dan. 'Om de katten kuj' d'r wel hennegaon. Die hebben ja zoe'n hekel an waeter dat ze op zokke plakken echt niet kommen. Of hej' misschien al aandere plannen,' komt d'r een betien benauwd achteran. Now nee, Piepmoes het nog gien plannen maekt. Meerstentieds blijft hi'j gewoon thuis in de bos. Daor vermaekt hi'j him altied mar best. Mar et liekt him toch ok wel mooi om es argens aandere te kieken. En de zee, tsja, die het hi'j nog nooit zien. 'k Dóe et,' zegt hi'j tegen de molle. 'Ik gao mit je mit. Kom op, we gaon vot-en-daolik een plakkien uutzuken.' Piepmoes haelt gauw zien atlas uut huus, en tegere zuken ze een mooi plakkien op.

Een peer weken laeter is et zo veer. Bi'j et kesteel van Piepmoes is et een drokte van belang. Alle vrunden van et moesien en de molle staon klaor om de vekaansiegangers uut te zwaaien. De doeve brengt heur naor de trein, en dan moe'n ze heur veerder mar redden. Iederiene waarschouwt de beide vrunden nog es goed om toch veural goed uut te kieken en niet te veer de zee in te gaon. Dan stappen Piepmoes en de molle, elk mit een koffertien onder de aarm, bi'j de doeve op de rogge. As ze bi'j de trein binnen, praoten ze of, dat die heur over veertien daegen ok weer ophaelen zal.

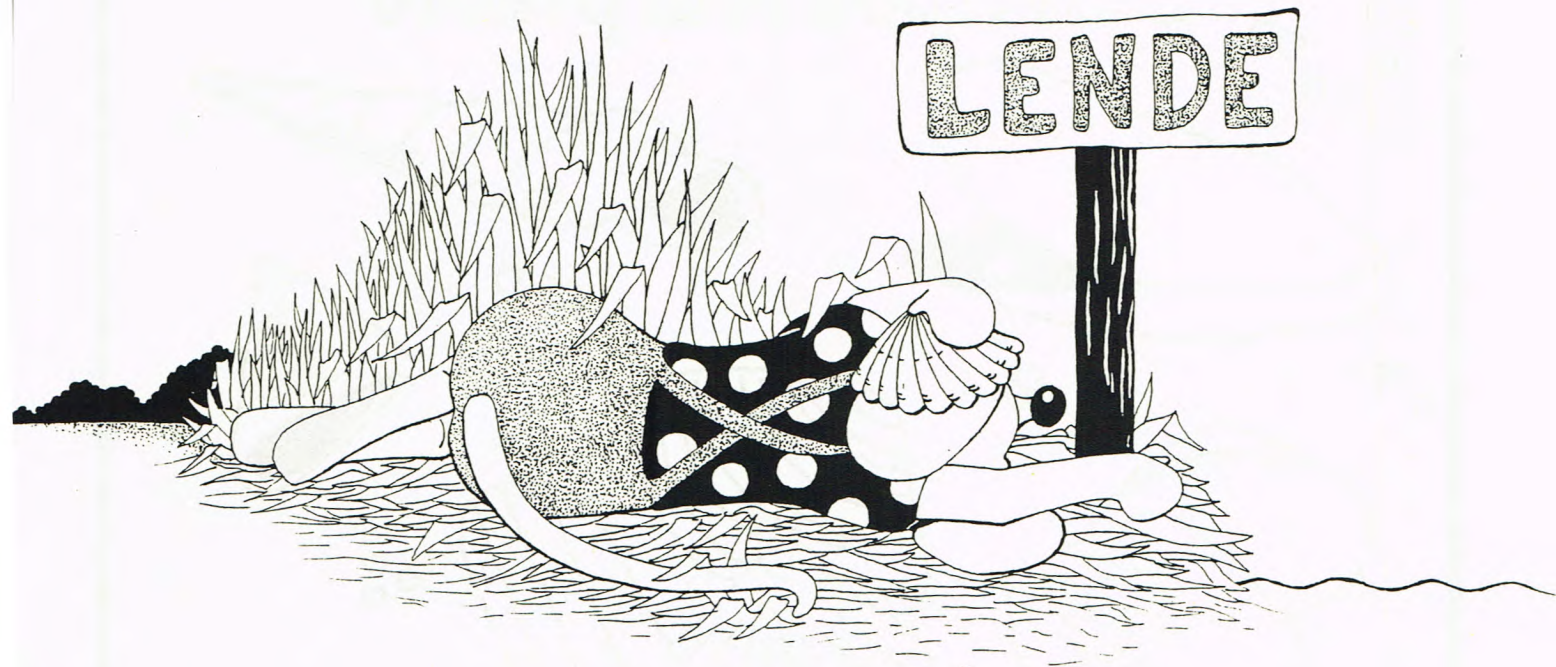
Piepmoes en de molle hebben een peer prachtige vekaansieweken an de zee. Alles gaot best en ze genieten ommeraek. Ze speulen alle daegen in et zaand en potienbaaien in de zee. Ze zuken een hieleboel schelpen die ze allegere mitnemen willen. In et laest zitten heur kofferties d'r stik- en de stikvol mit! Piepmoes het ok een hiele grote schelpe vunnen. As hi'j die tegen zien oor hooft, liekt et krek as heurt hi'j de zee d'r in roezen. Piepmoes kikt him alle daegen de ogen weer uut as hi'j de zee zicht. Wát een ruimte, wát een waeter. Mar as de veertien daegen omme binnen, is hi'j toch ok wel bliede dat hi'j weer naor die oolde vertrouwde Lende toegaot.

As ze thuis kommen, is iederiene slim bliede dat de beide kammeraoden d'r weer binnen. En wat bin ze bruun wodden. 'Mar dat is ok gien wonder,' pocht Piepmoes. 'We hebben ja alle daegen in de zonne

speuld. Wat was et móoi, jonges. Eerlik waor, jim moe'n ok es naor de zee toegaon. Jim kun jim niet veurstellen hoe mooi as dat is! Mar now wi'k eerst bi'j de Lende kieken, heur. Want eerlik is eerlik, die he'k wel een betien mist.' De molle wil graeg even in zien eigen huus bekommen. Hi'j vint et zuver wel noflik om weer es een posien onder de grond te zitten.

As Piepmoes votlopen zal, bedaenkt hi'j dat hi'j zien grote schelpel wel mitnemen kan. Dan kan hi'j bi'j de Lende ja nog lekker even naor de zee luusteren! Fluitende stapt et moesien deur de bos. Now en dan komt hi'j een vrund tegen en maekt even een praotien. Mar niet lange, want hi'j wil veerder. Bi'j de Lende gaot Piepmoes op 'e raand zitten en kikt alle kaanten uut. Wat is et toch heerlijk om hier weer te wezen. Piepmoes haelt de schelpel uut de buse, en hooft die tegen et oor. Heur, daor heurt hi'j de zee weer roezen. Wat toch een práchtig geluud. En aj' zo naor et geklots van et waeter in de Lende kieken, vuult et haost as is hi'j bi'j de zee. Piepmoes gaot noflik in et grös liggen, en soest heerlijk vot mit de schelpel nog an et oor. En dat had hi'j now beter niet doen kund, want d'r driegt geveer... Jim snappen et al vanzels. In de bos schoelpiekt wat omme. Vier zwatte poties en vier witte poties. Klaos de kaeter en Miep. 'Moej' die sukel van een moes now toch liggen zien, Miep,' mauwkt Klaos. 'Hi'j mient zeker nog dat hi'j bi'j de zee is.' 'Now Klaos,' mierkt Miep, 'daor zal hi'j dan wel gauw achter kommen. As wi'j him zo mitien pakken, staot hi'j wel weer mit beide poties op de grond. Wat zeg ik? Op de grond? In oonze bekkies, vanzels!' Miep slikt him al om zien kattesnute. Wat het hi'j een honger, en wat zal die moes lekker smaeken. Piepmoes ontkomt now niet weer. Hi'j kan ja gien kaant op!

Veurzichtig sloepen de beide katten dichterbi'j. Hiel zachies, want de moes moet heur niet heuren. Now en dan knipogen ze tegen mekeer. Tjonge nog an toe, now is et dan toch eindelijk zoveer. Eindelijk kun ze die verhipte moes pakken en opeten. Moej'm liggen zien mit die schelpel tegen et oor. Wat een sloegerd!

Daor hebben de katten wel een betien ge'iek in, vanzels. Mar dat ze zels ók grote sloegerds binnen, hebben ze niet deur. Want achter heur sloepen ók acht poties. Die poties bin een betien groter, want et bin acht honnepoties. Et bin de poties van Diedel en Daweltien. Stomtoevallig leupen ze deur de bos en heurden de katten tegen mekeer praoten. Ze hadden vot-en-daolik deur dat Piepmoes in geveer was. Daorum sloepen zi'j now op heur beurt achter de katten an. Et is me daor mar drok bi'j de Lende. De katten bin onderhaand vlak bi'j Piepmoes.

'Let op, Klaos,' mierkt Miep, 'zet je mar schrap. Ik tel tot drieje en dan springen we bovenop die dikke moes.' En Miep begint te tellen. 'Iene..., twee...' Mar de katte komt niet veerder. Want inienend kriegen hi'j en Klaos beidend een allemachtigen drokkerd! Ze rollebollen zó over Piepmoes henne de Lende in. Ze gaon koppien-onder. As ze weer hoestende en proestende boven kommen, ráozen ze en jámmeren ze, wat bin die katten duvels. Ze drieven een hiel stok mit et waeter van de Lende mit. Pas een hiel aende veerderop kun ze weer tegende de kaant op klauteren. Dweildeurnat en mit de stat tussen de poten vliegen ze zo hadde as ze kunnen naor de boerderi'je.

'Now,' hikken de honnen et uut van et lachen, 'die zien we de eerste tied niet weer! Mar et was niet al te snugger van je, Piepmoes,' vienen ze. 'Kiek, daj' je even in et grös daelegeven, kuwwe oons best veurstellen. Mar ie moe'n vanzels de omgeving wel in de gaten holen. En...' 'Hool mar op,' piept Piepmoes. 'Ik was in gedaachten nog weer even bi'j de zee. En die zee roesde zo mooi in de schelpe, da'k zuver haost in de slaop vul.' 'Háost in de slaop vul,' zegt Diedel, 'ie laggen anders te knorren as een oold varken!' 'Now ja,' geft Piepmoes toe, 'aenlik hej' wel geliek, et was ok wel een betien stom van me. Mar weej' wel wat now et alderslimste is? Ik bin mien mooie schelpe kwiet. Doe ik inienend die verhipte katten over mi'j henne stoeven zag, he'k van poere schrik de schelpe valen laoten. As die now mar niet vot is!'

Now, gelokkig vaalt dat mit. Daweltien vint de schelpe al gauw een klein aentien veerderop aachter een gröspollegien. Bliede pakt Piepmoes de schelpe van de hond an. As Diedel en Daweltien ok even in de schelpe luusterd hebben, brengen ze Piepmoes naor zien kesteel. Naachs droomt hi'j al wéer over de zee, mar dat hindert now niks. In zien veilige kesteel kan him ja niks overkommen!

